

İlk Dost

– Çiğdem67 · 11 Mayıs 2022

Bir insanın yarım hayalleri varsa gözlerinin ışıltısı sönük, umudu kalmamışsa enerjisi düşük, kırgın ve kızgın insanların ise sesi titrer.

Bunları anlamayı ne zamandır biliyorum. İnsanları anlamaya, gözlerini okumaya ne zaman başladım? Acaba bu duyguları hissetmek ilk arkadaşımın ilkokul sıralarındayken ölmesiyle içimde oluşan boşlukla mı başladı?

Bizim Ayşe'yle arkadaşlığımız önceki mahallemizde kendimizi tanımadığımız zamanlarda başlamış. Biz daha bebekken annelerimiz arkadaş olduğu için birlikte büyümüşüz. O benim ilk arkadaşım olarak bildiğim kişiydi. Sonra ilk oyun oynadığım, ilk kavga ettiğim ve ilk barıştığım, ilk yaramazlık yaptığım ve de bir sürü şeydi benim için.

Önceki mahallemizdeyken beraber okula giderdik. Hiç unutmuyorum ilk okula başladığımız gün de beraberdik, sarı kıvrık saçları güz güneşinde parlıyor kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Mavi önlüklerimiz, beyaz dantel yakalarımız, birlikte alınan kırmızı okul çantalarımızla çok heyecanlı ve mutluyduk. Beslenme çantalarımız ve su mataralarımızla okula hazırдық. Ayşe, doktor olmak istiyor, ben ise kararsızdım. Okul sonrası birlikte ders çalışırdık. Oyunlarımızla süslüydü zaman ve çoğu zamanımız birlikteydi.

Okulda herşey normalinde devam ederken birgün Ayşe okula gelmedi. Biz dört ay öncesinde bir aşağıdaki mahalleye taşınınca biraz ayrı düşmüştük. Haberi arkadaşımız Sibel'den aldım.

"Hastaymış doktora getirdiler" dedi Sibel. Halsizliği vardı hep ve oyun oynarken çabuk yoruluyordu. Ama çocuk aklımızla bunların bir sorun olabileceğini düşünemedik. Kıvrık sarı saçlarının örttüğü güzel yüzü hep gülerdi. Çoğu zaman sırasında oturmak ister" yorgunum" derdi. Bu yorgunlukların arkadaşımızı alacağını düşünemedik. Sonrasında tüm arkadaşları olarak ölümü çocuk yaşımızda öğrendik .

Ayşe'ye akciğer kanseri teşhisi konulmuş. Annem ilkin kötü bir hastalık olduğunu saklamak istedi . Ben de çocuktum nihayetinde. Üzmek istemedi. Ama mahalle, okul hep öğrendi. Ben de duyduğumda onu bir daha görememe korkusuna kapıldım. Üzgündüm günler Ayşe'siz zordu. O benim ilk arkadaşım olarak tanıdığım ve zamanla en iyi arkadaşım olan tek kişiydi.

Ayşe hastaneye gitmeye, zaman zaman hastaneye yatmaya başladı. Tedavileri yapıldı ama tedavilere cevap alınamadı.

Annem hep destek olmaya giderdi Neriman teyzeye. Beni de getirirdi.

Beni odasına almazlardı .Ayşenin kardeşiyle oynamaya gönderirlerdi.Etkilenmesin diye yaparlardı. Bunu da yıllar sonra anladım. Ben yinede yan odadan sancıyla ağlamalarını duyardım. .Kulağım o odada olurdu hep. Ağrısı olmadığı zamanlarda Ayşe'nin elini tutar ona okuldaki komik olayları anlatırdım. O da dinler solgun yüzüyle gülerdi. Sırf o gülsün diye abartırdım anlattıklarımı. Bazen de uydururdum. Yine de gözlerinde bir acı vardı hep. Gözlerinin acısını görerek acıları tanır oldum.Neriman teyzenin çaresizliğinde umudun zavallı bir his olduğunu öğrendim. Annemin Neriman teyzenin peşinde koşuşturan bir hayalete dönüştüğünü, bana daha bir sevgiyle sarılır olduğunu hissettim.Çaresiz yaşamanın ne olduğunu 8 yaşında öğrendim.

Okuldan dönüyordum birgün.Annem o gün Ayşe 'lere gideceğini oraya gelmemi söylemişti. Ben de o gün oraya gidiyordum. Ayşe' lerin kapısının önü doluydu. Annemi gördüm, yanında Neriman teyze vardı.Ağlıyordu ve küçük tabut göründü kapıdan. Çantam düştü omzumdan, kalbim hızla atmaya başladı.Annemin yanına koştum, kucakladı beni, o da ağlıyordu. Yüzüne bakıp"Ayşe nerede" dedim. "Ayşe melek oldu" dedi annem. Ağladım... Hep birlikte acının içinde boğulduk.Yarınki sabaha kadar bazen gözyaşlarımla bazen de kalbime akan acıyla ağladım. İçimde bir boşluk oluştuğunu hissettim. Böylece hiç kapanmayan ilk yaram oluştu .

İçimde boşluk büyüdü zamanla. Her gözlerimi yumduğumda ilkin Ayşe'yi ve oyunlarımızı hatırladım. En acı çığlık Ayşe'nin ağrı çekerken ki çığlıklarıydı.Hayatımın girdabına ses oldular senelerce.

Ayşe 'nın ölümü bana insanların duygularını anlamayı ve yaşamayı öğretti.

Yorgunum.İnsanları anlamak değil beni yoran, onların bakışlarında, ellerinin, mimiklerinin hareketinde onlarla hissetmek ve onlarla bunu yaşamak. Hiç tanımadığım insanların bile.

Son zamanlarda sokağın ortasında durup dururken ağlamak bazen de gülmek istiyorum. İnsanların hissettirdiklerinden oluyor bunlar, delirmiyorum henüz.Delirmekten korkuyorum oysa.

İnsanlar sanırım çocukluğunda öğrendikleriyle ruhunu besliyor. Bu tüm yaşamlarının temeli oluyor. Ben de Ayşe'nin ölümüyle Neriman teyze ve annem başta olmak üzere herkesin içini okur ve hisseder oldum.

Bundan kurtulmak istiyorum ama Ayşe'nin hatırası kendime ait tek his olan boşluk buna izin vermiyor. Ben de o boşluğun içinde başka türlü olamadan başkalarının hisleriyle yaşıyorum.

Son iki haftadır temizlikçi gelmiyordu ve kapının zilini de kapıcı haricinde çalan yoktu.

O gün temizlikçi gelecekti. Ben de işe gitmedim izin aldım uyumak istedim. Bir sıkıntı içinde salonda boş boş televizyona bakıyordum. Duvarların sesini duyar gibi oldum ilkin. "Tamam" dedim deliriyorum. Arkamı döndüğümde annemle babamın fotoğrafı, annemin nasihatları, babamın sitemleriyle konuşuyor benimle. Korktuğum başıma geldi derken zil çaldı. Kapıyı açtım kimse yok, uyumak istedim. Gözlerimi kapatınca Ayşe 'nın hatırası ve çığlık sesleri susmuyor. Gözlerimi açsam çocukluğum ağlıyor başucumda, zihnimin bulanıklaştığını hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Başucumda eskiden beridir arkadaşım olan Cansu vardı. Temizlikçi kadın annemin eskiden beridir tanıdığıydı. Kendi anahtarı vardı. Kapıyı da kendi anahtarıyla açmış . Ben baygınmışım. İlk ambulansı sonra da Cansu'nun numarasını telefonumdan bulup aramış. Cansu 'yu daha önce birkaç kere bende görmüştü .. Güvendi demekki. Ailemi telaşlanmasınlar diye aramamış. İyi de etmiş . Cansu bana bunları bir çırpıda anlattı. Sonra doktorla görüştüm, strese bağlı olabilirmiş, anlattım yaşadıklarımı, çocukluk travmaları bazen tetikleyici birşeyler olduğunda böyle etkiler yapabilmemiş.

Bu bayılmadan iki ay önce caminin önünden geçerken bir küçük tabut görmüştüm. Ve herşey nüksetti hafızamda demek ki.

Bir çocuk ölünce annesi de ölmüş. Neriman teyze gibi. Çocuklarını toprak, annelerini gök kubbe örtermiş. Ya dostlarını...

Küçüklük dostlukları, saflığın, büyüyüp çamura batmayan çocukluğumuzun sol yanımızda ve ruhumuzun bir köşesinde iz yapmasıymış. Anladım. İlk dostumun ölümüyle ruhuma kazınan travma ve kalbime çakılan son fotoğraftaki tabut gitmeyecek.

Birkez daha anlıyorum küçük Ayşe sen kalbimde, aklımda ve ruhumda hep yaşayan bir melek olarak kalacaksın.

02.03.2021

ÇİĞDEM KARAIŞMAİLOĞLU